

Angela Clavaux-van den Bosch: 'Op weg naar morgen.' Argus, Rotterdam 1996. 61 pagina's. Het boekje is verkrijgbaar door overmaking van 11 euro op giro 4078287 t.n.v. A. Clavaux te Poortugaal. Het boekje is ook te verkrijgen via de boekhandel. ISBN 90-9009802-X. (Bekkeninstabiliteit/1)

Over de schrijfster: Angela Clavaux – van den Bosch is een van de eerste die schreef over haar ervaringen met bekkeninstabiliteit . Later schreef zij 'vierkante wielen'.

Soort egodocument/boek: soort dagboek/ervaringsverhaal.

Stijl: vanuit het ik perspectief geschreven ervaringsverhaal en enige nuttige tips. Met de woorden van de schrijfster: 'Om mijn emoties en de pijn een plaatsje te geven schreef ik dit boekje. Een persoonlijk verslag van mijn ervaringen in de moeilijke beginperiode. Tijdens het lezen zullen velen zichzelf herkennen. Ik hoop dat veel vrouwen steun putten uit de herkenning en erkenning die dit boekje zal brengen. Tussen de regels door vindt u praktische tips en ook een beetje humor!'

Korte samenvatting: na de bevalling van haar zoon kan Angela niet goed meer lopen en na een aantal dagen weet ze dat ze bekkeninstabiliteit heeft. Er moet van alles geregeld worden om haar zoon op te vangen en haarzelf weer mobiel te krijgen. Ze beschrijft de zwangerschapsperiode waarin ze een halfzijdige verlamming krijgt, de bevalling, behandeling in het ziekenhuis, thuiskomen, terugval, wao, diverse pogingen om haar toestand te verbeteren, aanpassingen die vrienden maakten tot zelfs de verhuizing naar een platvloers huis.

Wat viel op: Ik las dit boek nadat mij verteld was dat ik bekkeninstabiliteit had tegelijk met een aantal anderen. (Jacqueline Koedam, Corina Heijstek). Ik slurpte haar verhaal op en vergeleek haar ervaringen met de mijne mijn situatie. De humor is prettig.

Citaten: 'Dan blijkt dat ik (ongeveer 10 uur na de bevalling) niet meer kan lopen. Zelfs mijn benen bewegen gaat niet meer en ik verga van de pijn als ze alleen maar naar mijn benen kijken. Maar, zegt de zuster resoluut, ik moet wel even doorzetten, want de WC is op de gang. Ze krikt me letterlijk toch uit bed en de tranen rollen over mijn wangen. Tot ze eindelijk beseft dat er echt iets vreselijk mis is en ze er een andere zuster bij haalt....' (pag. 17).

'Aan het eind van de dag merk je dat iedereen erg moe geworden is... (pag. 39).

'In april krijg ik weer (alweer) een oproep voor herkeuring. Wat een aanfluiting. Die dame (dokter) probeert me uit te leggen waarom ik alweer moet opdraven. Ik ben al gekeurd en herkeurd. Ja, de vorige was vergeten een formuliertje in te vullen... Uitgelaten vertel ik haar hoe ik dan in een rolstoel zit... Gaat ze dom zitten giechelen. Kijkt me spottend aan en zegt: Rolstoel? Is het zo erg? Hi hi een rolstoel, hebben ze die dan? Ik kon wel huilen' (pag. 53)

'Laatst zat ik ook bij een gesprek waarin iemand werd besproken waarvan haar man in een rolstoel was geraakt. Toen gingen mensen zich afvragen: Wat moet je met zo'n invalide? Is dat nog wel wat? Nou als je daar dan tussen zit met je gammele lijf, dan wil je maar een ding en dat is heel hard schreeuwen tegen al die gezonde egoïsten: 'Moet ze hem dan bij het oud vuil zetten en de gemeente bellen om hem op te halen?' Bah ' (pag. 53).